HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(12) (Vervolg.)

Het vaartuig slingerde en kraakte, en de snelheid was zoo geweldig dat menige visch, die niet spoedig genoeg uit den weg kon komen, stuk sloeg. De periscoop deed duidelijk de enorme snelheid zien waarmee gevaren werd. Zóo zag men in de verte een licht, een oogenblik later was men het voorbij.

„Stop," riep Mullah.

Saja draaide de „handle" om en onmiddellijk daarna hield het lawaai van den motor op.

„Tusschen die twee lichtboeien moeten we door. . . . Dat is De Hoek. Halve kracht, Saja!"

De Berber draaide aan het stuurrad, verzette de „handle" een weinig en de motor begon weer zacht te werken.

Langzaam gleed het vaartuig naar Den Hoek waar de Harwich-boot gemeerd lag in het schijnsel van het electrisch licht. De verlichte patrijspoorten wierpen groote lichttrillers op het donkere water.

De lichten in de duikboot, die nu aan de oppervlakte dreef, waren uitgedoofd. Mullah en Saja stonden op het dek. Ze voeren langs lichters en zolderschuiten en zochten een gunstige plaats om aan te leggen. Ongemerkt kwamen ze vlak bij de loodsen van de Harwichlijn aan wal en Mullah, die over zijn pyama een oliejas had aangetrokken, sprong op de kade, na met Saja afgesproken te hebben, dat wanneer hij driemaal floot, hij hem weer moest afhalen.

Raja Mullah ging naar het station, waar tal van spoorwegbeambten en kruiers op den trein van Berlijn via Amsterdam naar Den Hoek wachtten. Mullah hoopte dat de Amsterdamsche bankier hem zou achtervolgen en met de „Petersburg" naar Londen zou vertrekken, want hij wist dat De Hoop agent van het „Syndicate fantôme d'or" was. Hij ging van de veronderstelling uit, dat De Hoop evenals alle leden en agenten van het syndicaat, in de meening verkeerde, dat hij in Londen woonde en De Hoop, zoo niet voor het syndicaat dan toch zeker voor zichzelf, zijn waar adres zou zien op te sporen.

Op het donkere gedeelte van het perron bleef hij staan en tuurde in de duisternis, waar hij niets anders zag dan roode en groene lichten.

Heel in de verte floot een locomotief; een rood licht verplaatste zich, even later hoorde hij duidelijk het snelle naderen van een trein en zag spoedig daarop twee vurige oogen snel dichterbij komen.

Hij ging meer naar voren. . . . Er kwam beweging onder de beambten en kruiers; in groepjes liepen ze druk-doend door elkaar.

Snuivend en puffend rolde de Berlijn-express het perron binnen. De rem van de locomotief piepte en knarste; een oogenblik later stond de trein stil en stapten de reizigers uit. De kruiers sleepten de bagagewagens leeg, post-beambten laadden de mail op een lorrie, en de passagiers drongen voor het hek om hun passage-biljetten te laten controleeren. Die er mede gereed waren liepen snel naar boord. . .

Mullah was den trein zoo dicht genaderd, dat hij alle passagiers goed kon opnemen. Al spoedig had hij De Hoop, die zenuwachtig rondkeek en iemand onder de passagiers scheen te zoeken, in het oog. De bankier wachtte tot bijna alle passagiers de controle gepasseerd waren en liet toen zijn biljet nazien. Zichtbaar teleurgesteld ging hij naar boord, telkens nog rondkijkend. Mullah verliet ongemerkt het station en snelde de kade op, waar hij drie maal floot. . . . .

Een oogenblik later lag zijn boot aan den wal en ging hij aan boord.

De boot dook onder en gleed langzaam weer naar zee. Toen ze de lichten op de pier gepasseerd waren, gaf Mullah order om met de grootste snelheid naar Londen te varen.

Het licht in de boot werd ontstoken en gierend sneed het vaartuig drie honderd meter beneden de oppervlakte van de zee door het water. Mullah lag in een reisdeken gewikkeld op de sofa te slapen en Saja zat op zijn stoel, geheel door zijn werk in beslag genomen. Alleen het driftig gestamp van den motor en het gieren van het water werd gehoord.

De boot had zoo'n snelheid dat binnen twee uur na het vertrek van Den Hoek de lichten van de Engelsche kust reeds in het zicht waren.

Precies om drie uur in den nacht meerde Saja de boot aan een ducdalf in de Theems bij Londen; daarna legde hij zich voor de sofa, waarop zijn meester rustte, te slapen.

Na de demonstratie van Raja Mullah waarbij de „haute-finance" overtuigd werd dat de Oosterling werkelijk goud kon maken en na de oprichting van het Syndicaat „Le fantôme d'or", had men geen berichten of nieuws omtrent het goud-spook vernomen. Enkele leden — hun aantal was gering — dachten zelfs dat Raja Mullah na de demonstratie voor goed verdwenen was. Het grootste gedeelte van hen verkeerde echter in groote ongerustheid, te meer daar men niet wist waar de Oosterling verblijf hield en men misschien plotseling voor het feit gesteld kon worden, dat vanuit een of ander overzeesch gewest de Europeesche markt met kunstgoud overvoerd zou worden.

Groot was de opwinding, toen de „Matin" een telegram uit IJmuiden publiceerde, waarin gemeld werd dat het goud-spook in een glazen onderzeeboot het continent had verlaten, vermoedelijk met bestemming naar Engeland. Onder „La dernière heure" was een telegram uit Amsterdam geplaatst, hetwelk meldde, dat het goud-spook een groote hoeveelheid goud aan de bedienden van het bankhuis De Hoop had gegeven, ten einde het personeel in staat te stellen de zaken van De Hoop over te nemen. De schenking moest als een wraakneming beschouwd worden daar Mullah het goud gegeven had na een hevige woordenwisseling tusschen hem en den bankier, die inmiddels naar Londen vertrokken was.

Het bericht sloot met de mededeeling, dat de bankier De Hoop elk oogenblik failliet verklaard kon worden, doch dat nu het deficit door de bedienden aangezuiverd zou worden. Onmiddellijk werd door het syndicaat een vergadering bijeengeroepen, waarbij de directie van de Credit Lyonnais, als gemachtigde van de Amsterdamsche bankiers optrad.

De vergadering beschuldigde den Amsterdamschen bankier De Hoop van contractbreuk in den hoogsten graad en veroordeelde hem voorwaardelijk ter dood.

Het „Syndicaat" zou De Hoop doen opsporen en voor de vierschaar brengen. Men zou hem dan de gelegenheid geven zich te rehabiliteeren, en wanneer hij dit niet kon doen, zou zijn vonnis onmiddellijk voltrokken worden.

De telegrammen uit Holland, door geheime agenten van het syndicaat verzonden, toonden duidelijk aan, dat de uitgesproken beschuldiging juist was. . . .

Vervolgens werd besloten aan de regeeringen van alle landen te verzoeken Raja Mullah buiten bescherming der wet te stellen, wanneer het syndicaat een actie tegen hem begon, en tevens dat de regeering van het rijk waarin Raja Mullah zich bevond, alles zou doen om de actie te steunen.

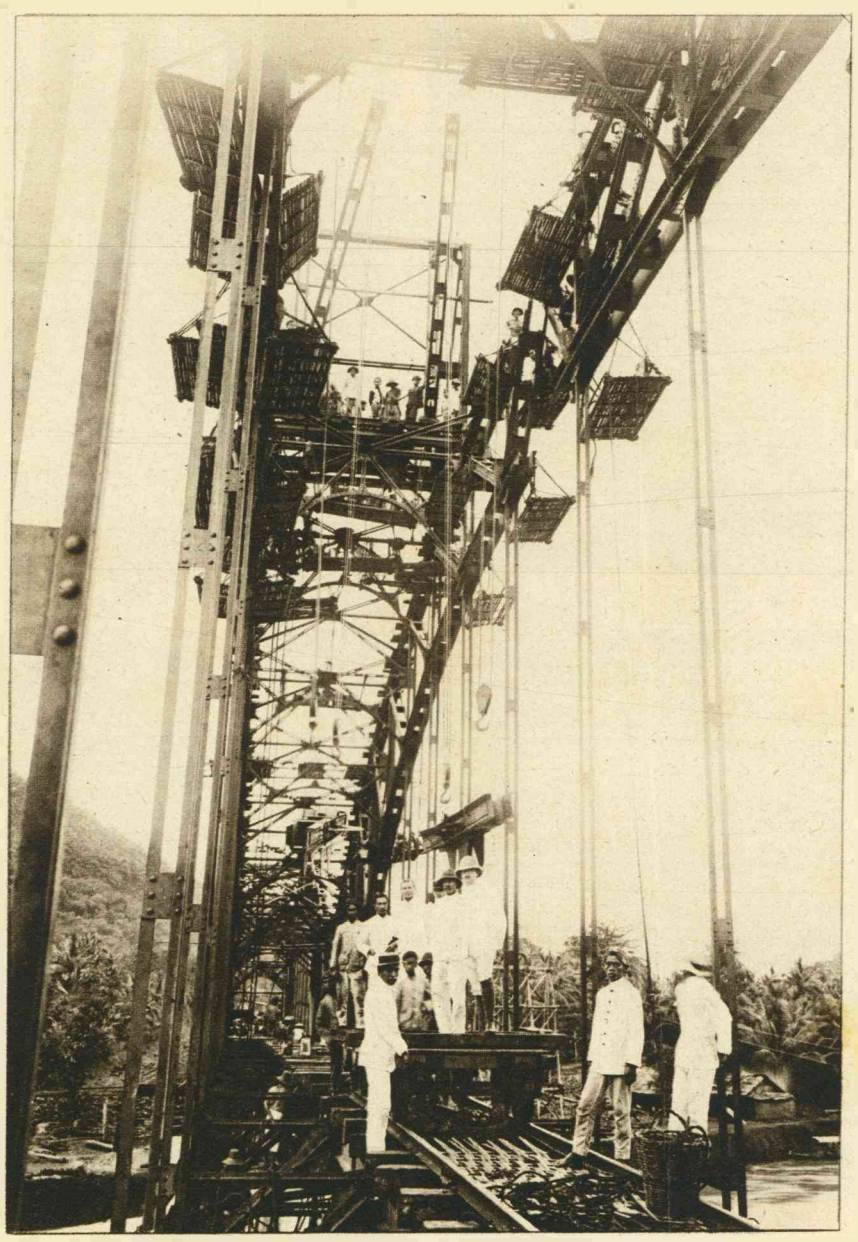
Uitvoerige documenten zouden het zonderlinge verzoek toelichten.

Op dien dag was het particulier en handelstelegrammen-verkeer stopgezet en was het geheele net van telegraafkabels, dat de wereld omspant, door de verschillende regeeringen in beslag genomen.

Acht en veertig uur later werd het telegrafisch verkeer voor het publiek weer opengesteld. Het resultaat van de onderhandelingen werd strikt geheim gehouden.

De eerste daad waartoe het syndicaat overging was het opsporen van De Hoop, waartoe twee leden naar Londen gingen. Beiden waren voorzien van een geheime overeenkomst met de Engelsche justitie.

Hoe het mogelijk was begreep niemand: de gansche wereld scheen goud te braken. Overal waren abnormaal groote voorraden en het syndicaat deed niets anders dan koopen, en het goud vulde de kluizen van het bankpaleis.

Over de Serajoebrug der S.S. op Java.

In het begin van dit jaar is in het lijngedeelte Kroja—Poerwokerto van den aanleg der lijn Cheribon—Kroja, van de Staatsspoorwegen op Java, een werk tot stand gekomen, dat zeker aan Nederland op technisch-industrieel gebied een goeden naam bezorgt. In Januari j.l. is namelijk klaar gekomen de brug over de Serajoerivier, waarvan het ontwerp is van den hoofdingenieur, chef van het constructiebureau der S.S. op Java, dr. J. H. A. Haarman c. i., en waarvan de gedetailleerde teekeningen gereed gemaakt werden op genoemd constructiebureau. De brug zelf is aangemaakt en geleverd door de firma „De Pletterij, voorheen L. J. Enthoven en Cie." te Delft. — Het middelste deel is een brug van het z.g. Gerbertype, de eerste van dit type, die in een Nederlandsche fabriek is vervaardigd. De zijopeningen der brug werden op noodstellingen gebouwd; van de middenopening had de montage plaats in z.g. vrijuitbouw. Terwijl tot nog toe bij een dergelijken vrijuitbouw voor het aaneensluiten der overhangende deelen de ijzeren staven voor het middenveld op het werk pasklaar werden gemaakt, werden bij deze brug ook die staven reeds geheel gereed en van de boutgaten voorzien op het werk aangevoerd, terwijl aan de montage de eisch gesteld werd, dat die staven in het middenveld moesten passen. De montage werd door louter inheemsche krachten (het Indo-Europeesch en inlandsch personeel van het constructie-bureau) uitgevoerd en met een buitengewoon succes. De boogbrug, die een lengte van 213 M. heeft en 600 ton weegt, werd in drie maanden gemonteerd, terwijl het inbrengen van de staven van het middenveld in slechts vier uren tot stand kwam. Zoo iets had niet tot stand kunnen komen, indien de afwerking van de onderdeelen van de brug niet buitengewoon nauwkeurig was geweest, zoodat een deel van het behaalde succes door „de Pletterij" te Delft kan worden geboekt. De foto's op deze pagina geven een beeld van het werk tijdens de montage en in bijna gereed gekomen toestand. Op een ervan zijn de hangende bamboestellingen te zien met behulp waarvan de werklieden de deelen der brug in elkander gezet en geklonken hebben.

